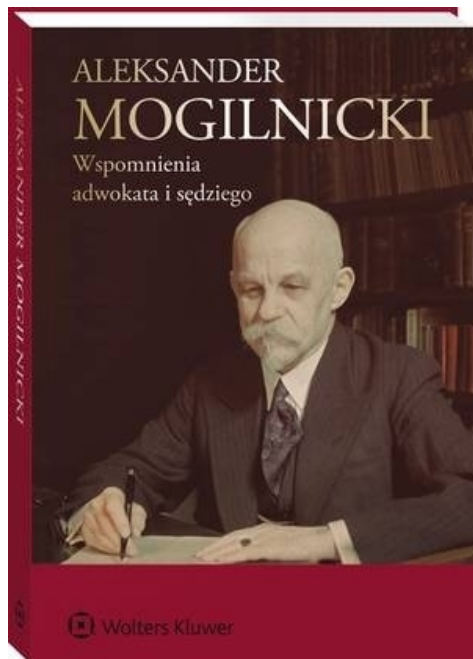

Wspomnienia Aleksandra Mogilnickiego, adwokata i sędziego

Z inicjatywy Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej i nakładem wydawnictw Wolters Kluwer ukazały się "Wspomnienia sędziego i adwokata" Aleksandra Mogilnickiego.

NRA postanowiła przypomnieć i przybliżyć osobę Aleksandra Mogilnickiego, niezwykłego prawnika, humanisty i obywatela, uczonego i profesora kilku wyższych uczelni, znaczącego pedagoga, edytora i publicysty prawniczego, członka licznych krajowych i zagranicznych towarzystw naukowych - a przede wszystkim wybitnego sędziego i kodyfikatora oraz znakomitego adwokata i obrońcy - napisał we wstępie adw. Czesław Jaworski, redaktor naczelny "Palestry".

Wspomnienia Aleksander Mogilnicki spisał w latach 1949-1955 w Łodzi, a do druku przygotowała je - po 50 latach od ich napisania - jego wnuczka, Barbara Izdebska wraz z mężem, Janem. Tekst "Wspomnień" uzupełniono fotografiami ze zbiorów rodzinnych.

"Fakty, które przytaczam, są zawsze ściśle sprawdzone. Piszę to, co sam widziałem lub słyszałem, a tam gdzie sam bezpośrednio danego faktu nie sprawdziłem, opieram się na wiadomościach od osób wiarygodnych i źródło przytaczam. (...) W dalszej przyszłości, gdy wspomnienia ostygną i czas pokryje je patyna, byłoby może pożądane, żeby je wydrukowano, gdyż może przyczyniłyby się do wyświetlenia niektórych zdarzeń oraz charakterystyki osób i epoki" - napisał we wstępie swoich wspomnień sam autor.

Aleksander Mogilnicki (1875-1956) - był wybitnym prawnikiem: teoretykiem, praktykiem; adwokatem w okresie zaborów; obrońcą, sędzią i kodyfikatorem w okresie II Rzeczypospolitej; obrońcą w PRL. Ukończył Wydział Prawa i Administracji Cesarskiego Uniwersytetu Warszawskiego, a doktorat uzyskał na Uniwersytecie Jagiellońskim, wykładał w Wolnej Wszechnicy Polskiej (1913-1939), w Szkole Nauk Społecznych i Handlowych (1915-1919), na Uniwersytecie Warszawskim (1917-1921), a po drugiej wojnie światowej na Uniwersytecie Łódzkim (1946-1952) i w Łódzkiej Wyższej Szkole

Nauk Administracyjnych (1947-1948). W 1916 r., wraz z Emilem Rappaportem, przygotował projekt nowego polskiego kodeksu karnego. Był sekretarzem Komisji Kodyfikacyjnej (1919-1923), następnie wiceprezesem Sekcji Postępowania Karnego tej Komisji, głównym referentem projektu ustawy o nieletnich, ustawy postępowania karnego oraz referentem projektu ustawy o ustroju sądownictwa. Działal aktywnie w różnych organizacjach społecznych. Był nauczycielem historii w pierwszym gimnazjum z językiem polskim w Łodzi (od 1906 r.), członkiem Towarzystwa Naukowego Warszawskiego. Opublikował 30 prac naukowych i 125 obszernych rozpraw oraz liczne artykuły w naukowych czasopismach polskich i zagranicznych. Był członkiem wielu prawniczych organizacji międzynarodowych. W 1920 r. został mianowany sędzią Sądu Najwyższego, a w 1924 r. prezesem Sądu Najwyższego, kierującym pracami Izby Karnej. Za surowe przestrzeganie zasad niezawisłości sądu i nieusuwalności sędziów naraził się władzom sanacyjnym i w 1929 r. został zdymisjonowany.

Książka dostępna jest także w internetowej księgarni wydawnictwa ([zobacz stronę](#))